

Hogyan és miért lett zсарu a rendőrből? - Rendszerváltás a rendőrség hetilapjában

DULAI Péter¹

A Magyar Rendőr több mint negyven éven át volt a Belügyminisztérium egyetlen képes rendőrségi lapja. A rendszerváltás után a szerkesztőség másik névvel és új köntösben vágott neki egy friss korszaknak. A szigorú Magyar Rendőrből a jóval populárisabb, modernebb, fogyaszthatóbb Zsaru lett, így már a jogutód nevében is jelezték, hogy attól kezdve valami más lesz, mint ahogyan az előző rendszerben volt. Az addig belsős terjesztésű, a belügyi állomány tájékoztatását szolgáló lap ekkor már kereskedelmi forgalomban volt, vagyis bárki által hozzáférhető sajtótermékként vett részt a piacon. Mivé akart válni az újság, és sikerült-e elérni a célokat? Mik voltak a konkrét célok? Valóban más lett-e a lap a gyakorlatban? Ha igen, miben? Tanulmányomban ezeket a kérdéseket próbálom megválaszolni a korabeli lapszámok vizsgálatával, valamint a Zsaru egykori főszerkesztőjével folytatott interjú segítségével.

Kulcsszavak: Magyar Rendőr, rendőrségi sajtó, rendszerváltás, modernizáció

A rendőrség, amelytől félni, rettegni kellett

Cikkem nem a rendészeti sajtó történetéről, feladatairól, illetve az ezzel kapcsolatos vitákról szól, hanem a magyar rendőrség – most már egykori² – képes lapjának egyik meghatározó időszakát mutatja be röviden. Amikor azonban a rendészeti sajtó történetével foglalkozunk, nem lehet elmenni szó nélkül az előbbi témakör mellett sem. Azt ugyanis, hogy milyen rendőrségi lapot szeretett volna és tudott csinálni a mindenkori hatalom, alapvetően határozta meg, hogyan viszonyult és mit gondolt magáról a sajtóról, az állampolgárok tájékoztatásáról. Hogy érzékeltessem a szakemberek által is fontosnak tartott dilemmát, az alábbiakban három releváns munkából idézek a rendszerváltás előtti évtizedekből.

A Belügyi Szemle hasábjain az 1960-as évek első felében magáról a sajtó és a rendőrség kapcsolatáról jelent meg vitasorozat. Az éveken át tartó diskurzust végül Déri Pál r. alezredes, a lap főszerkesztője zárta le. Összegző cikkében fontos tanulságként

¹ Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kar Rendészetelméleti és -történeti Tanszék; doktori hallgató, Rendészettudományi Doktori Iskola, e-mail: Dulai.Peter@uni-nke.hu

² A *Zsaru* nyomtatott kiadása 2023. április 26-án jelent meg utoljára. A lap online működik tovább, a cikkek ezt követően a police.hu-n jelennek meg.

emelte ki, hogy az eszmecsere alatt a rendőr szakemberek hozzászólásaiban általában az a felismerés kapott nagy hangsúlyt, amely szerint a sajtónak igenis jelentős szerepe van, illetve lehet a rendőri munka segítségével, ezért azt hasznos támogatni. A főszerkesztő szerint a vitában részt vevők felismerték,³ „hogy a tájékoztatás összefügg a szocialista demokratizmus közéletünk minden területén megnyilvánuló fejlődésével”.⁴ Megállapította, hogy a rendőri érdek a közérdeknek van alárendelve, amely megköveteli a lakosság megbízható és tárgyilagos tájékoztatását. Déri Pál még egy fontos megállapítást tett, amikor azt írta, hogy „a hírközlő szervezeteknek nemcsak joga, hanem kötelessége: kommentálni az eseményeket, az összefüggésekre rámutatni; hozzásegíteni az olvasót, a nézőt, a hallgatót az események jelentőségének, kihatásának megfelelő értékeléséhez – de nincs joga hallgatni!”⁵

Az 1970-es évek közepén Bakóczy Antal és Irk Ferenc a tömegkommunikációval és a szubjektív biztonságérzetet nagyban befolyásoló emberölésekkel kapcsolatban⁶ tették azt a megállapítást, hogy a hazai – nem rendészeti – sajtóban „a legtöbb híranyag a rendőri szervek jelentéseinek távirati stílusát követi, ezért az állampolgárok részére általában semmitmondó, tanulság nélküli, sőt éppen ennél fogva ezek az elsődleges híranyagok a későbbi tényállás- és háttérváltozások stb. következtében félrevezetőek s következményeiket tekintve a bűnüldöző és igazságügyi szervezetek esetenként nemkívánatos megvilágításba helyezők”.⁷ Nem az a baj – teszük hozzá a kriminológus szerzők –, hogy nagyobb ügyekről cikkezik a sajtó, hanem az, hogy „elmarad a nevelés és az általános megelőzés szempontjából elengedhetetlen elemzés és az oksági háttér bemutatása”.⁸ Ha már bűnügy, akkor a mennyiség helyett inkább a minőségre helyezték volna a hangsúlyt, foglalták össze a szerzők.

Dános Valér egy, a rendszerváltás hajnalán publikált előtanulmányában⁹ nem győzi kiemelni, hogy adott társadalom legtöbb polgárának biztonságérzetét az írott és elektronikus sajtó nemcsak befolyásolja, alakítja, de meg is határozhatja. „A lakosság rendőrségről alkotott képe nehezen formálható. Ennek döntő oka az, hogy a rendőrségnek a múlt rendszerben kétségkívül olyan szerepeket is fel kellett volna vállalnia, ami miatt nem válhatott népszerűvé. Tegyük hozzá rögtön, az állami és a pártvezetők nem is akarták, hogy a rendőrség népszerű legyen. A rendőrségnek határozott, kíméletlen erőszakos szervezet képét kellett mutatnia, amitől félni, rettegni kellett”¹⁰ – foglalja össze a pártállami időkben tapasztaltakat a szerző.

A sajtó befolyásoló szerepe tehát megkérdőjelezhetetlen, és nem elég tájékoztatni, a tanulságokat, összefüggéseket is ki kell emelni, mert a kommentár nélküli közlés nem elégséges – foglalható össze az imént idézett gondolatok.

³ SALLAI 2018: 132.

⁴ DÉRI 1965.

⁵ DULAI 2022: 107–119.

⁶ BAKÓCZI–IRK 1977: 395–403.

⁷ BAKÓCZI–IRK 1977: 401.

⁸ BAKÓCZI–IRK 1977: 402.

⁹ DÁNOS 1992.

¹⁰ DÁNOS 1992: 8.

Volt elvtárs, nincs elvtárs

A Belügyminisztérium két eltérő, de egymást jól kiegészítő sajtóterméke, a tudományos igényű *Belügyi* (korábban *Rendőrségi*) *Szemle*, illetve a *Magyar Rendőr* közel azonos időben indultak útjukra.¹¹ A *Magyar Rendőr* belső terjesztésű, a belügyi állomány tájékoztatását szolgáló lap volt. Átlag 54 ezer példányban jelent meg,¹² de olvasói köre ennek többszörösét tette ki, vagyis korántsem kizárólag a belügyi dolgozók tájékozódhattak belőle. A Belügyminisztérium képes lapja 1947-től egészen 1991-ig működött ezen a néven.¹³ A lap első főszerkesztője a Rajk-perben elítélt és két évvel később kivégzett Marschall László rendőr ezredes volt. A *Magyar Rendőrt* ekkor a Belügyminisztérium Közrendészeti Főosztályának Politikai Osztálya adta ki. Marschall László kivégzése után az egész szerkesztőségi állományt eltávolították, hogy aztán új stábbal vágjanak neki a következő időszaknak.¹⁴ A rendőrujság „feladata, hogy a sajtó eszközeivel járuljon hozzá a belügyi szervek, az állomány eredményes munkájához. Ismertesse pártunk politikáját, segítse elő annak megértését, mozgósítson a politikai és szakmai feladatok színvonalas végrehajtására.”¹⁵

A lap kezdetben kéthetente, képek nélkül jelent meg, de ahogyan teltek az évek, mind a borító, mint az oldalak egyre több illusztrációt kaptak, az újságból pedig hetilap lett. Az olvassmányosság, a színes, látványos dizájn, a bravúros, szokatlan tordelési megoldások kimondott célok voltak. „A lapot nem saját magunknak, hanem az elvtársaknak készítjük, és elsősorban az ő véleményüket kell figyelembe venni, milyen kívánságuk és milyen észrevételeik vannak. Természetesen az elvtársaknak a képes riportok tetszenek. Szeretik az elvtársak, és azt mondják, hogy jó kézbe venni olyan újságot, amibe képek vannak illusztrálva”, érvelt 1956-ban¹⁶ Hámos György r. alezredes, a lap felelős szerkesztője. A *Magyar Rendőrben* az ország egész területéről igyekeztek dokumentálni a belügyi, rendőrségi munkát. Ott voltak az utcai intézkedéseknél szilveszter éjjelen is, de óvodások karneváljáról, a járőr-kutyák kiképzéséről és aztán egyre többször súlyos bűncselekmények helyszínéről sem hiányozhattak.

„Nem lehet kétségünk afelől, hogy a rendőrség soraiban is mindenható MSZMP a megszokottnál is gondosabban őrködött az ideológia tisztaságán, a rendszer kétkedésmentes, minden körülmények közötti lojális támogatásán” – jegyzi meg kritikusan Dvorák Ede újságíró,¹⁷ aki egy 1992-ben megjelent sajtótörténeti esszéjében azt vizsgálta, miként tükröződik a *Magyar Rendőrben*, majd az utód *Zsarú Ma-*

¹¹ DEÁK 2017.

¹² A pontos példányszámok éves adatai nem ismertek, de a lap 1981-ben például 60 ezer példányban jelent meg hetente. BM jelentés. MR_mnl-ol_XIX-B-1-az BM Oktatási és Közművelődési Csoportfőnökség 16-32 1982.

¹³ Ez a *Magyar Rendőr* a fellelhető források szerint nem utódjá az 1934-től 1944-ig létező, ugyanilyen nevű rendőrségi szaklapnak.

¹⁴ KRISKÓ 2012: 215.

¹⁵ Díszparancs a Magyar Rendőr megjelenésének 25. évfordulója alkalmából 10-21-1/1972.

¹⁶ HORVÁTH 1992: 226–254.

¹⁷ Dvorák Ede a Magyar Posta sajtóosztályának munkatársa, valamint a *Postamagazin* riportere volt, ezenkívül több lap állandó külsős szerzőjeként dolgozott. Bűnügyi tematikájú kötetei is megjelentek, de publikált a *Belügyi Szemle*ben is.

gazinban a rendszerváltás.¹⁸ „E változhatatlannak hitt módszerek és évek után érkezett 1989, amikor eresztékeiben kezd recsegni-ropogni az egész »felépítmény«, és a nemzetközi változások által is keltett repedések már az »alapot« is kikezdték”, folytatja 1992-ben megjelent munkájában a szerző, utalva a közelgő rendszerváltásra.

Ez az időszak a magyar sajtó nagy lehetősége volt. Egy csapásra mindenről mindehogyan lehetett írni. Jellegükből adódóan mérsékeltebben ugyan, de igaz volt ez a szakmai, testületi, üzemi lapok esetében is. Milyen hatással volt ez a *Magyar Rendőrrre*?

Bár a lap szerkezetileg, témájában és stílusában ebben az időben nem sok újat mutatott az előző évekhez képest („Semmi különbség, csak az »elvtárs« szó teljes hiánya a szembetűnő”, jegyzi meg cinikusan Dvorák), voltak figyelemreméltó változások. A nemzetközi kitekintés rovatban már nemcsak a „bűnös Nyugat” botrányos bűnügyi helyzetéről, hanem a Szovjetunió bűnözéséről is lehet olvasni. Szó esett a növekvő bűnözés hátteréről, de a halálbüntetés eltörléséről szóló vita is helyet kapott a lapban. Egyre többször merül fel a kérdés: milyen legyen a rendőrség?¹⁹

Az újságban egyre gyakrabban számoltak be az éppen aktuális, valamilyen szempontból érdekes, kiemelt tárgyi súlyú bűncselekményekről. Az ezzel kapcsolatos változást az jelentette, hogy egy-egy bűntény már a címlapra is kikerült. A lap pedig kikerült az újságárusokhoz, vagyis a nyilvánosság elé, így bárki számára megvásárolhatóvá, hozzáférhetővé vált. Óriási változás, amely értelemszerűen a tematikára is hatást gyakorolt. Amikor aztán bemutatták az új országos főkapitányt, Pintér Sándort, a *Magyar Rendőr* című hetilap története is véget ért. Legalábbis ami a nevet és a Belügyminisztériumot mint kiadót illeti.

Ezt a zsarut előbb-utóbb szeretni fogják?

A jogutód *Zsarú Rendőrségi Magazin* első száma 1992 januárjában jelent meg az Országos Rendőrfőkapitányság (ORFK) gondozásában. A szigorúbb *Magyar Rendőr* elnevezésből jóval közvetlenebb *Zsarú*²⁰ lett. Több névötlet is felmerült. Ilyen volt például a *Kék Rabszódia*, a *Pandúr*, a *Hekus* vagy a *Kék Hírek*.²¹ Annyi bizonyos, hogy első ránézésre a névváltás már önmagában komoly változásokat sejtetett. A ké-

¹⁸ DVORÁK 1992.

¹⁹ Érdekes, ahogyan a rendőrséget ábrázolták a sajtóban. A rendszerváltás környéki rendőrséggel kapcsolatos cikkek tartalomelemzése után Dános Valér álláspontja szerint 1990-ben a vonatkozó írások egészét nézve elmondható, hogy a sajtó nagyfokú támadást indított a rendőrség ellen. DÁNOS 1992: 24.

²⁰ „[H]ogyan és mikor lett az egykor rendőröket gúnyosan megfricskázó, betörők, tolvajok, stricik és utcalányok által használt argó kifejezésből olyannyira szalonképes szó, hogy most már nemcsak a rendőrök említik előszeretettel így magukat, hanem ez a szó a Magyar Rendőr utódjának címévé is avanszált.” DVORÁK 1992: 44.

²¹ Vezda László szóbeli közlése. Vezda a rendőrujság ikonikus munkatársának, a 2007-ben 59 éves korában elhunyt Vezda Jánosnak a fia.

sőbb – a mai sajtóviszonyokat nézve egészen elképesztő – 250 ezer példányszámban²² megjelent és ebből 180 ezer példányban eladott hetilapnak két alapítója volt: Leyrer Richárd²³ főszerkesztő és Pintér Sándor.²⁴

Vajon a radikálisnak mondható névváltás miben hozott valóban hangsúlyos változást? Már akkor, ha egyáltalán hozott. Erre próbálok meg válaszokat adni a Csala Károly Bálint nyugállományú r. ezredessel (újságírói neve Cs. Csala Károly), a *Zsarú* egykori főszerkesztőjével²⁵ készített interjúim és a lapszámok vizsgálata alapján. Fontos kiemelni, hogy amikor esetleges változásokat említek, a lap előző évekbeli stílusához, kinézetéhez, tematikájához vizsgálva teszem, és nem az 1950-es, 1960-as, 1970-es évek rendőrújságjához viszonyítok.

A főbb észrevételeket hat pontban foglaltam össze:

- Való igaz, hogy a megújult lapban egyre kevesebb helyet kapott a politika, a szervezeti, bennfentes információ. Ezzel szemben egyre nagyobb szerepe volt a konkrét bűnügyeknek.
- Egyre nagyobb hangsúlyt kaptak a harsány, figyelemfelkeltő címek és címlapok. Utóbbira önmagában jó példa, hogy a lap élénk (piros) színben került az olvasók elé.
- Nagy személyi váltásoknak nem volt értelme, hiszen a korábbi munkatársak olyan tapasztalattal rendelkeztek, hogy indokolatlan lett volna lecserélni az állományt. Az a fajta „előjog” és kapcsolati tőke, amelyet a korábbi stáb hozott magával, felbecsülhetetlen értéket jelentett az egyébként is monopolhelyzetben lévő lapnak.
- A „Zsaruvá válás” nem hozott éles váltást a nyelvhasználatban. Fontos megjegyezni, hogy a nyelvezetet – ahogyan korábban a *Magyar Rendőr*nél is – meghatározta a főszerkesztő személye, nem volt mindegy ugyanis, hogy az illető például jogász volt-e vagy éppen újságíró.
- Slendriánság továbbra sem volt érzékelhető. A munkatársak nem keverték a rablást a lopással, használtak szakszavakat, rendfokozatokat.
- A szakmaiság mellett cél volt az olvasmányosság is. Ez nem elbulvárosodást jelentett, hanem azt, hogy megpróbálták érdekesen írni.

Leyrer Richárddal 1993-ban²⁶ a *Kurír* című lap újságírója beszélgetett. Utóbbi szerint a *Zsarú* elődjének, a *Magyar Rendőr*nek nem volt jó híre. Leyrer erre a meglátásra a következőt válaszolta:

²² A hatalmas példányszámnak a kereskedelmi televíziók megjelenése vetett véget az 1990-es évek második felében, de ez már egy másik kutatás témája lehetne.

²³ Leyrer Richárd már a névváltás előtt, 1989-ben a lap főszerkesztője volt. Az ezredet 1998-ban mentették fel a főszerkesztői pozícióból. A Magyar Olimpiai Bizottság (MOB) későbbi alelnökével nem volt lehetőségem interjút készíteni, mert 2015-ben, 66 éves korában tragikus hirtelenséggel elhunyt.

²⁴ Csala Károly Bálint ny. r. ezredes szóbeli közlése.

²⁵ Csala Károly Bálint a nyolcvanas években a *Magyar Rendőr*, majd a *Mai Nap* szerkesztője, 1998-tól 2013-ig a *Zsarú* főszerkesztője volt.

²⁶ Beszélőn a Zsarunál 1993.

„Ezért változtattunk rajta 1991 decemberében. Az elhatározást gyors cselekvés követte, mert 1992. január 7-én már utcára dobtuk az új Zsarú Magazin első számát. Akkor 40 ezer példánnyal indultunk, s ahogyan növekedett a lap terjedelme, s mind tartalmasabb anyagok jelentek meg benne, úgy nőtt az eladott lapok száma. [...] A rendszerváltáskor új rendőrségi lapra volt igény, mi voltunk a szerencsések, hogy megvalósíthattuk régi tervünket. Az országos rendőrfőkapitány, Pintér Sándor támogatása nélkül ez nem ment volna. Szerencsére beleegyezett, és kaptunk fél évet, hogy bebizonyítsuk életképességünket. A fél év elteltével már százezer fölött volt az eladott példányszám, a tábornok úr pedig még egy kis időre – szerencsére – elfeledkezett a lapról. Mire eszébe jutottunk, már nem volt kétséges a számára sem, hogy a Zsarú Magazin benne van a köztudatban.”

„[A] lap kiválóan alkalmazkodott az élethez, a változásokhoz. Egyre inkább azt mutatja be, amit politikai nézetünktől függetlenül valószínűleg mindnyájan szeretnénk: egy remélhetőleg megerősödő polgári demokrácia rendőrségét, valamint a legsúlyosabb esetekben is törvényesen fellépő profi rendőrt. Aki miértünk – polgárokért – viszi időnként vásárra a bőrét! Ezt a rendőrt előbb-utóbb szeretni fogják! Ennek a rendőrnek tekintélye lesz! Ehhez pedig a megújult lap a maga eszközeivel nagymértékben hozzájárulhat” – zárta munkáját lelkesen Dvorák Ede. Hogy bizonyos jóslatai mennyire váltak be, azt nem ez a tanulmány hivatott megválaszolni.

Összegzés

A magyar sajtóban a rendszerváltás után a rendőrségi témájú cikkek között a szóra-koztató jellegű, a bűncselekményeket bemutató anyagok kerültek előtérbe. Ez igaz volt az ORFK gondozásában megjelent *Zsarura* is, amelynek jelen tanulmány csak a megszületésével hivatott foglalkozni. A jogelődjéhez hasonlóan monopolhelyzetben lévő rendőrségi, de már nem belső terjesztésű, hanem bárki számára hozzáférhető lap megpróbált alkalmazkodni egy új korszak követelményeihez. Jelen tanulmányomban az erőforrások hiánya és a terjedelmi korlátok miatt is „csak” arra vállalkozhattam, hogy egy rövid, de a kontextus szempontjából elengedhetetlen történeti áttekintést követően ismertessem a rendszerváltás környékén jelentkező dilemmákat, illetve hogy megpróbáljak választ adni arra a kérdésre: valóban látványos változás történt-e az egyetlen rendőrségi képes hetilapban akkor, amikor a szigorú *Magyar Rendőrből* egy lazább *Zsarú* lett? Erre a kérdésre kutatásaim alapján határozottan nem a válasz. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a magyar rendőrség egyetlen képes hetilapja nem formálódott jelentősen, de ez az átalakulás nem köthető szorosán a névváltáshoz. Egy folyamatról beszélhetünk, amely sokkal inkább köthető a rendszerváltáshoz, a sajtóban rejlő új lehetőségekhez, valamint a lap sajtópiacra kerüléséhez.

Felhasznált irodalom

- BAKÓCZI Antal – IRK Ferenc (1977): A tömegkommunikáció és az emberölés néhány összefüggéséről. *Jogtudományi Közlöny*, 32(7), 395–403.
- Beszélőn a Zsarunál (1993). *Kurír*, 1993. szeptember 30. 4.
- BM jelentés. MR_mnl-ol_XIX-B-1-az BM Oktatási és Közművelődési Csoportfőnökség 16-32 1982.
- DÁNOS Valér (1992): *A rendőrség, valamint a rendőrség és a társadalom viszonya a magyar sajtóban (1989–1992)*. Budapest: BM.
- DEÁK József (2017): *A Belügyi Szemle és jogelődei a közpolitika és a rendészettudomány szolgálatában (1953–1990)*. Phd-disszertáció. Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi Doktori Iskola.
- DÉRI Pál (1965): Az ideológiai irányelvek és a tájékoztatás (Még egyszer a rendőrség és a sajtó kapcsolatáról). *Belügyi Szemle*, 3(8), 5–10.
- Díszparancs a Magyar Rendőr megjelenésének 25. évfordulója alkalmából. MR_mnl-ol_XIX-B-1-az BM normák gyűjteménye 10-21-1/1972.
- DULAI Péter (2022): Tájékoztatni jog vagy kötelesség? Egy ötrendbeli emberölés nyomai a magyar sajtóban. *Magyar Rendészet*, 22(2) 107–119.
- DVORÁK Ede (1992): *A „Magyar Rendőr”, illetve a „Zsaru” magazin társadalomképe a rendszerváltás során*. Budapest: BM.
- HORVÁTH Sándor (2005): A szocialista bulvársajtó és a társadalmi nyilvánosság arénái Magyarországon: népszerűség és pártszerep az 1960-as években. *Múltunk*, 50(3), 226–254.
- KRISKÓ Edina (2012): *A rendőrség társadalmi rendeltetése és a rendőrségi kommunikáció*. Phd-disszertáció. Pécsi Tudományegyetem.
- SALLAI János (2018): In memoriam Dr. Déri Pál nyugállományú rendőr dandártábornok. *Rendőrségi Tanulmányok*, 11(4), 125–134.

ABSTRACT

How and Why Did the Policeman Become a Cop? - System Change in the Hungarian Police Weekly News

Péter DULAI

For more than forty years, “Magyar Rendőr” (Hungarian Policeman) was the only police newspaper of the Ministry of Interior of Hungary. After the regime change, the editorial staff embarked on a new era in a new design and a different name. The rigorous title “Magyar Rendőr” became the much more popular, modern and consumable “Zsaru” (Cop), so it was already indicated in the name of the legal successor that from then on something would be different than it was in the previous system. The newspaper, which until then had been distributed internally and served to provide information to the internal affairs staff, went into commercial circulation. It became a press product accessible to anyone. What did the newspaper transform and were the goals achieved? What were the specific goals? Has the paper really become different in practice? If so, in what? I try to answer these questions by examining the periodical issues and with the help of interview with former editor in chief of “Zsaru”.

Keywords: Hungarian Policeman, police press, regime change, modernization